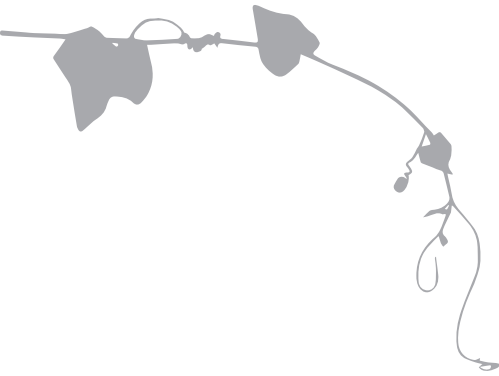

ปรากฏการณ์ในยุกร้อน

กวีนิพนธ์
บุญยั้งเสนอ ตริวิเศษ

พิมพ์ครั้งแรก 2559

ปรากฏในบุตรอ่อน
กวีนิพนธ์
บุญยแสนอ ตริวิเศษ

พิมพ์ครั้งแรก : พุศจิกายน 2559
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-616-423-695-0

วิวัฒน์ โรจนาวรรณ : ที่ปรึกษา
บุญญา ตริวิเศษ : บรรณาธิการ
อโศก ไทยจินทรารักษ์ : แบบปก/รูปเล่ม/ภาพปก
รชฎ มีดวงศ์ : พิสูจน์หทัยกวี
ปาติตา ผลประคับเพชร : พิสูจน์อักษร

ข้อมูลบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
จัดพิมพ์โดย บุญยแสนอ ตริวิเศษ
ปรากฏในบุตรอ่อน.

พิมพ์ครั้งแรก. บุรีรัมย์ : ไอพริ้น แอนด์ เทคโนโลยี. 2559. 120 หน้า.

1. บทกวี 2. รวมบทกวี 3. กวีนิพนธ์

ISBN : 978-616-423-695-0

จัดจำหน่าย : ร้านน้ำพุบุ๊กสโตร์, นายมดชัย สุขมาศ 08 1415 7278

ราคาเล่มละ 120 บาท

คำนิยาม

‘เชื่อว่าการปรากฏนี้จะเกิด’

ถ้อยคำนี้ผุดขึ้นในใจ เมื่ออ่านงานประพันธ์ชุดนี้ของ บุญยเสนอ ตริวิเศษ จบลง ในความรู้สึกที่สัมผัสได้จากความซื่อสัตย์ของบรรพตอักษรและเรื่องราว ผู้ประพันธ์ได้ใช้ใจของเขาจับต้องตัวละครชีวิตอารมณ์ ความรู้สึกภูษาของปุถุชน กลไกอันผุกร่อนต่างๆ ของสังคม แล้วสะท้อนมันออกมา ด้วยถ้อยคำที่คืบคลาน กระทั่งด้วยน้ำเสียงบ้าง เศร้าสะเทือนทศนะบ้าง ด้วยวิธีตรงไปตรงมาบ้าง ด้วยนัยแฝง เลียดลี และเปิดแยมประตูบ้าง ต่างเวลาและเหตุการณ์ ที่ตัวตนของเขาเข้าไปเกี่ยวข้อง เสมือนบันทึกรชีวิต สังคม และยุคสมัย

อันจะช่วยให้ผู้อ่านมองเห็นตนเอง และพื้นที่ชีวิตในความเป็นจริงซึ่งพร่าเลือนซัดกระ้างขึ้น เขาบันทึกงานประพันธ์ชุดนี้ในฐานะของนักเรียนรู้ นักสู้ชีวิต ผ่านการกอบเก็บความเจ็บปวด รับมันไว้ระหว่างวันคืนของการเดินทางราวผูกกระหวัดชีวิตให้เป็นตั้งกองเกวียนของความหมาย นำทุกข์ โศก โทศบริพาร ผ่านเมฆหมอกมายาวรัตติกาล แม้โดยมิรู้ว่าจะพบรุ่งอรุณหรือไม่ ก็ยังมีหยุดเดินทาง มันทำให้ผู้อ่านเชื่อมั่นและ

เชื่อว่าการปรากฏนี้จะเกิด
บานประตูที่เปิดจะปลดปล่อย
ให้ใครและเขาที่เฝ้าคอย
ปีเดือนเคลื่อนคล้อยอีกคร่าครา
มีเพียงแต่ถ้อยที่ร้อยเรียง
มีเพียงความหมายใจปรารถนา
และมีต้องยืนยันจําพรรษา
อิสราในคอกเหงื่อ...เชื่อเถอะงาม

ศิวกานท์ ปทุมสูติ

คำนิยม

“ปรากฏในผู้ร่อน”
‘บุญย์เสนอ ตริวิเศษ’

ชอบอ่านหนังสือ
ชอบถือภาษาศิลป์อักษร
ชอบอ่านโคลงกลอน
ชอบสุนทรพาทีกวีไทย

ฝันถึงหนังสือด้วยระลึก
อารมณ์รู้สึกนึกคิดสมัย
รวบรวมที่เพียรขีดเขียนไว้
สิ่งเล็กเล็กอันยิ่งใหญ่ในตัวเอง

สักคำร้องทำนองของความรัก
อาณาจักรมกายฉายเปล่ง
ปรากฏในห้วงกาลซับซ้อนเพลง
สตัมภ์เพ่งภายในภายนอกชีวิต

“ปรากฏในนุกร่อน”
ศึกษาสะท้อนสถิต
‘บุญย์เสนอ ตวีวิเศษ’ คิต
ลิขิตรอยใจให้ทรงจำ!

ไพรวรินทร์ ชาวงาม

คำนิยาม

กวีนิพนธ์เป็นภาษาของอารมณ์และความรู้สึกนึกคิดที่ผู้เขียนอาจใช้ศิลปะการใช้ภาษาหมุนแปรคำและความหมายแสดงให้ประจักษ์ตระหนัก ตระหนก หรือสะท้อนเรื่องราวโดยใช้งานเขียนประเภทร้อยกรองที่มีความงามทั้งรูปแบบและการนำเสนอที่ก่อให้เกิดมโนรสและมโนคติได้อย่างแยบยล ทุกครั้งที่สัมผัส กวีนิพนธ์ผู้อ่านจะสัมผัสความสุขอันจากผลงานกานท์กวี

อ่านด้วยความสุข สนุกด้วยความคิด สำนานการลิติมุมมองชีวิตฉายงาม กวีนิพนธ์ “ปรากฏในผุ่กร่อน” ของ ผศ.ดร.บุญย์เสนอตรีวิเศษ เล่มนี้ เป็นผลงานที่สื่ออรรถรสงดงาม การใช้ถ้อยคำและลีลาการเขียนผลงานกระทบจิตวิญญาณของผู้อ่านอย่างมีพลัง กวีนิพนธ์จำนวน 44 เรื่อง ประเทืองอารมณ์ผู้อ่าน สื่อตำนานของลูกผู้ชายคนหนึ่ง ฉายชีวิตเริ่มต้น มองตน ยลวิถีสื่อชีวิต สะกิดสิ่งรอบข้าง เพื่อสรรค์สร้างสังคมดีงาม มีคำถามที่จะก้าวข้ามกาลเวลาเพื่อนำพาสังคมและอยากตอบคำถามในบทกวีนิพนธ์นั้นตามวิสัยของนักอ่าน เช่น เรื่องแรก “คำเนินเงา” เป็นคันฉ่องส่องให้เห็นแรงบันดาลใจ กระตุ้น ผลักดัน รุกเร้า “ให้ยื่นหยัด เพื่อคุณค่า แห่งชีวิต” และด้วยความศรัทธาในเสน่ห์ของภาษา ทำให้มองเห็นแนวคิดของ

ผู้เขียนที่ตระหนักต่อชีวิตรอบข้าง มีการตั้งชื่อเรื่อง โดยใช้คำสั้นๆ สั้น
มหัศจรรย์รักจากเรื่อง “กอด” ได้อย่างอบอุ่น บางเรื่องสะท้อนชีวิต
ที่หวานละมุน แฝงกุ๊กกึ่งแง่มุมที่สะทกสะเทือนเตือนไม่ให้ประมาท
กับชีวิต ผู้เขียนนำประสบการณ์ที่สัมผัสทั้งทางตรงและทางอ้อมมา
เขียน

“สิ่งหนึ่งมี จึงมีอีกสิ่งหนึ่ง” กวีนิพนธ์ ‘ปรากฏในผุกร่อน’
เป็นเกร็ดความคิดอิสระ นำมาร้อยเรียงโดยเล่าผ่านมุมมองของชีวิต
และสังคม เป็นผลึกทางความคิดที่ผู้เขียนเปิดประตูรับนักอ่านร่วมก้าว
ผ่านวันเวลา เพื่อนำพาสังคมสงบเย็นและไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน
อานิสงส์นี้จะเต็มแรงรักให้ตระหนักในหน้าที่ของพลเมืองดี กวีนิพนธ์
“ปรากฏในผุกร่อน” ของ ผศ.ดร.บุญย์เสนอ ศรีวิเศษ เล่มนี้ จึงเป็น
อัญมณีที่ควรมีไว้ครอบครอง

ภูมิใจในตัณษะยม

พิภุท บัณฑิตประโคน

คำนำ

อยากมีเล่มหนังสือ ที่สื่อสารชีวิต จารลชีวิตเรื่องราว โดยสืบสาวภายใน ไขว้สืบเหตุหาผล ไขว้ตอบตนเตือนตัว ทั้งดีชั่ว ผ่านพบ ที่กระทบกระเทือน ทั้งบิดเบือนจนงายจนง ทั้งสืบสนเลื้อนลอย ทั้งเถื่อนถ่อยเกี้ยวกราด ทั้งประมาทรอบคอบ ทั้งชอบธรรมอยู่ดีธรรม ทั้งครอบงำอำนาจ ทั้งผูกขาดอิสระ หลากกาดละเหตุการณ์ อันธการ กระ้าง ในอ้างว่างฟ่ายแพ้ ทั้งอ่อนแอแข็งแรง ทั้งย่อนแย้งมุ่งตรง ทั้งตระนงฟุ้งพา ทั้งเย็นชาเฟิกเฉย ทั้งชมเชยกดทับ ทั้งยอมรับปฏิเสธ พรหมแดนเขตวัฒนธรรม ทั้งบุญกรรมปมเชื่อง หลายเรื่องรวมผูกร้อย รวมกวีนิพนธ์เล่มจ้อย รมเจ้าอารมณ์ ท่านนา

“ปรากฏในนุกร่อน” อาจสะท้อนสังคมมนุษย์ เลื่อมทรุจจิต วิญญาณ อันร้าวรานหฤทัย คือเภทภัยสะท้านสะทก จึงหยิบยกสื่อสารเล่าขานในเชิงกวี เชิญพิศโดยสิทธิ์ชี้ พิจารณ์กวีนิพนธ์เล่มนี้ เค้นต้อยประการใด เกิดรา

บุญย์เสนอ ตริวิเศษ

07.09.2559

สารบัญ

คำนิยาม (ศิวกานท์ ปทุมสูติ)	3
คำนิยาม (ไพโรวรินทร์ ชาวงาม)	5
คำนิยาม (พิกุล บัติประโคน)	7
คำนำ	9
สารบัญ	11
คำอุทิศ	13
คำเนิ่นเงา	15
รชชีกหน้อยนะแม่	18
บอกพ่อ	20
จักรยานแห่งความฝัน	24
ฉันรักบทกวี	27
ในเกม	28
เสียบ้าง	30
นาฬิกาและกาต้มน้ำ	32
บันทึกไว้บนใบหน้า	33
ล้ม ลุก ยืน	36
กอด	39
เพียงเธอเพียงฉัน	41
ความรัก	43
หลงรูป	46
แผ่สาย	48
มิวายวาง	51
ขอมือเธอหน่อย	53
เรียนจากรัก	55
เพียงลมพัดผ่าน	57
กำลังใจ	59

สารบัญ

สื่อสนกถนัย	60
ประเทศของใคร	62
งานบุญ	64
วันพระ	66
ขาใหญ่แฉ่แข็ง	68
ปีศับัญชี่	71
กร่อน	74
โคน	76
ต่อแถว	79
ฉากหนึ่งนัรাত্রี่	82
เพลิงงพล้ำ	84
(ไว้) รอยต่อของกาลเวลา	86
ฝันถึงประชาคม	88
มารดาแห่งสรรพชีวิต	90
ยินดีต้อนรับความอัปยศ	92
เลื่อม	94
หลง	96
ตัก	98
สยามกะลาวิชาลัย	100
วนวงกรงขัง	103
คณิตศาสตร์กับลูกแก้ว	106
วิถีแห่งหทัยทะเล	107
ปริญญาเอกแล้วยังไ้	109
ครูศตวรรษ 21	112
บันทึกท้ายเล่ม: ถ้าเขาให้คุณเป็นกวี...คุณจะทำออกมาใหม่	114
เกี่ยวกับผู้เขียน	117

แต่...

พ่อ แม่ น้ำสาวิต และครูกานท์

คำเนินเงา

ความหลังยังเยาว์เก่าก่อน

พ่อพาแรมรอนสอนให้สู้
คำคั่นกลิ่นเกลียวตั้งเขี้ยววง
ภาพเก่ายังอยู่ในสัญญา

พ่อชื่อควายชายควายเหมือนนายฮ้อย
เก็บเล็กผสมน้อยเพื่อภายนอก
หวังสร้างครอบครัวด้วยศรัทธา
ถูกเมียรอกหน้าอยู่สบาย

ฉันเร่รอนคั่นควายไปกับพ่อ
ทิ้งถอยท้องอแงเหนื่อยหน่าย
คืนหนึ่งกลับบ้านต้องต้อนควาย
ธรรมชาติแรงร้ายท่ามไพรพนา

ฟ้าสะท้อนดินสะท้อนเหมือนเกรี้ยวโกรธ
พายุโศกโยกไหวไม้ทั้งป่า
เมฆทะมึนทะเลกฝนทันลงมา
เย็นยะเยือกเมื่อน้ำฟ้ากระหน่ำใจ

ฉันหวาดกลัวเสียงฟ้าครืนครืน
พ่อไม่หันเพรียกวร่ำเสียงร่ำให้
แสงฟ้าปลาทบวบสว่างถึงทรวงใน
พ่อยังเดินนำหน้าไปไร่จันทรรักษ์

แม้ไม่มีถ้อยคำพ่อพรวดสอน
แต่ทุกตอนสะท้อนวิถีผู้บากบั่น
อยู่ใต้ฟ้าย่อมเบียดบอบเป็นลำดับ
ก็ชีวิตคนต่ำชั้นตื้นตืดดิน

พ่อพากเพียรอดทนเป็นคนแกร่ง
พ่อหนักแรงหนักงานสร้างฐานถิ่น
ภาพของพ่อต่อสถานนานคุ่นชิน
ลูกชายรับอายุกลั่นการฝึกคน

คิดถึงพ่อในยามที่ไม่มีพ่อ
ท่ามชีวิตวันทท้อจนงายจน
แต่เงาพ่อในฉันมันนออดทน
จึงไม่ยอมก้มจามนต่อสิ่งใด

ผ่านคืนวันฝันร้ายในฝันท่า
ผ่านคลื่นลมโถมถาทั้งน้อยใหญ่
ผ่านหนาวเหน็บเจ็บร้าวทั้งนอกใน
เพราะวัชชุ่นที่พ่อให้คุ้มชีวา

ตำเนินเงาแกร่งขยันฉั้นตามพ่อ
ปรากฏการณ์เกิดก่อให้ฝันผ่า
ในคำคืนอันหวาดกลัวมีราคา
ให้หยั่งตออยู่สร้างคุณค่าสู่ชีวิต

23.11.2557

รออีกหน่อยนะแม่

กลับบ้านไปหาแม่แต่ละครั้ง
ในบ้านหลังเก่าเก่าแม่เราอยู่
เสากרוןล่อนหลังคาฝาเป็นรู
ลูกชายแม่หุดหู่อยู่คนเดียว

กลับบ้านไปหาแม่แต่ละครั้ง
เห็นบ้านพังใจคอก็ห่อเหี่ยว
เพียงเหตุผลทำงานตัวเป็นเกลียว
หึงแม่เปลี่ยวร้าวรานกับกาลเวลา

กลับบ้านไปหาแม่แต่ละหน
เห็นความทนประจักษ์ใจที่ใบหน้า
เห็นความรักปรารถนาดีที่ดวงตา
เห็นความจริงหญิงชราในดวงใจ

รู้สึกได้ถึงความหวังแม้อยู่
รอโอกาสฟื้นฟูบ้านหลังใหม่
ซ่อมสร้างความหวังที่ร้างไกล
ให้กลับคืนสดใสได้เพียงคา

กลับบ้านไปหาแม่แต่ครั้ง
บ้านยังหมู่บ้านยังฝังใจซ้ำ
ขณะใจมุ่งมั่นยังสัญญา
แต่มีกั๊กตาตามกับแม่เลย

โรงเรียนกวีทุ่งสักอักษร

15.10.2555

บอกพ่อ

ในวัยเยาว์ของฉัน
ก่อนนอนพ่อข้อนุค

ผ่านคืนวันแสนสนุก
เล่านิทาน

ลักษณะวงศ์นางสิบสอง
เรื่องราววรรณคดี

สังข์ทองอภัยมณี
ก่อนจินตนาการ

แต่วันนี้ไม่มีพ่อ
หลงเหลือเพียงเงาคิด

พลัดพาย่ออันศักดิ์สิทธิ์
อดีตกาล

ไม่ว่าพ่ออยู่ไหน
ในโลกอันอดอึ้ง

หัวใจถูกคิดถึง
อันธการ

วันนี้ลูกทุกซั่หนึ่ก
โลกนี้มันก่อกอกลง

เมื่อประจักษ์ในความจริง
ยิ่งกว่านิทาน

อยากเล่าให้พ่อฟัง
บางเรื่องราวที่ผ่านพบ

สติสตั้งค้ยังอยู่ครบ
วิพากษ์วิจารณ์

พ่อเคยคนโลกนี้
แต่แ่่งจริงถูกทำตาย

มุงแ่่งค้แ่่งร้าย
ประหัตประหาร

บางคนเป็นคนค้
มีสินทรัพย์รายเรียง

เพราะเขามีพอเพียง
แ่คร้่อยถ้าน

แม่ทำนาด้วยอศทน
หนีสินบานตะไท

ยังยากจนเชื่องใจ
นำสงสาร

พ่อเฮียบนถนน
รถคันแรกคือศักดิ์ศรี

รถยนต์ก็มากมี
คนทำงาน

ผลผลิตประกันราคา
กลายเป็นเรื่องก้อหนี่

เพื่อรากหญ้าอยู่ดี
นับล้านล้าน

การศึกษาประเทศนี้
พ่ล่ำแต่เรื่องคุณภาพ

แค่ขอไปทีฉวยฉาบ
แต่ตักदान

เด็กอ่านเขียนไม่ได้
ศีลธรรมก็ถอยถด

ทิ้งเปล่าไร้อนาคต
ชาติคิดอ่าน

ปากใจก็ตรงข้าม
ความจริงแห่งพฤติกรรม

เฝ้าร้องถามถึงคุณธรรม
คือสามานย์

หรือความจริงมีเพียงครึ่ง
ว่าทุกสิ่งมีเหลือเพื่อ

ที่ครึ่งหนึ่งถูกเคยเชื่อ
มหาศาต

ยังมีอีกมากมาย
แต่ปั้นมันจ้อคอ

ที่จะระบายบอกพ่อ
ลูกไร้วราวน

จักรยานแห่งความฝัน

อยากพูดอยากบอก
เกิดมาอยากแค่นั้น
หนักเบาประจัน

อยากรองอยากเรื่อง
เรียนอยู่พอห้า
เจียมตัวเจียมตน

ยังขี้มยังเข่า
ยังอ่อนยังหัด
ขอโปรดเมตตา

เสริมแรงทดลอง
หากว่าหากเรียน
รางวัลคนดี

ฉันเติกบ้านนอก
มีไผ่มีฝืน
อย่าแคลนหมิ่นกัน
จะสู้จะทน

บ้านนอกเข้าเมือง
หนีจากยากจน
ไม่ซ่าไม่ชน
อ่อนด้อยวิชา

ยังโง่ยังเง่า
ตัวยไร้เตี้ยงสา
ซึ้งซัดตำรา
เพื่อนใหม่คนนี้

‘น้ำ’ ผู้ปกครอง
กอบกำวิถี
พากเพียรมากมี
คือจักรยาน

จิ่งเว่งจิ่งวืบ
กัศพินฉีกตน
คิ้วเบิกคิ้วบาน

ฉันเพียงสอบได้
สู้ต่ออีกเทอม
เทอมสามสปรอง

‘น้ำ’ ผู้ปกครอง
มอบจักรยาน
ท่วงถ้อยสัจจะ

ถ้อยคำจำจด
สร้างเสริมพลัง
จริงใจแจกแจง

จิ่งโถมจิ่งถีบ
หมั่นเรียนเขียนอ่าน
เพื่อพันตักตวน
เสนอส่นอง

เทอมหนึ่งผ่านไป
ลำดับที่สอง
เหมือนเดิมเป็นรอง
ได้ชัยขำชะ

กระหึ่มยิ้มเยื้อง
ต้องเสียดสะ
คาดพาหนะ
ที่เคยแสดง

ความจริงปรากฏ
งดงามถลาง
มุ่งหวังด้วยแรง
ให้สู้ชีวิต

จับจ่ายใช้สอย
เลี้ยงหลานหลายคน
แจ้งใจแจ้งจิต

เงินเดือน 'น้ำ' น้อย
ก็ซัดก็ติด
อดทนอุทิศ
ในกโธบาย

กว่าที่ตัวเรา
ผ่านหนาวผ่านฝน
ก่อเกิดใจกาย

วันวานวัยเยาว์
เข้าใจความหมาย
ผ่านทนท่าทาย
กล้าแกร่งขยัน

ก้าวผ่านปัญหา
มีฉันทันนี้
มีไผ่มีฝน

ชีวิตวิญญาณ์
ผ่านคืนผ่านวัน
เพราะมีผูกพัน
มีจักรยาน

โรงเรียนกวีทุ่งสักอาศรม

17.10.2555

ฉันรักบทกวี

ฉันไม่ใช่กวี
แต่รักในสุนทรีย์การสรรค์สร้าง
บทกวีมีลึกลับซ่อนนาบาง
รสต่างเปรี้ยวเค็มหวานมัน

ฉันไม่ได้อยากเป็นกวี
แต่รักในวิถีที่ไผ่ผืน
กรองถ้อยร้อยวรรคศักรรย์
สุขชั้นขมเผื่อนสะเทือนใจ

ฉันจึงรักบทกวี
รวมความงามความดีที่ดูบไหว
ส่องสะท้อนดวงจริงสิ่งเป็นไป
มองเห็นโลกกว้างไกลอย่างเป็นกลาง

ฉันจึงเขียนบทกวี
ฝึกฝนสุนทรีย์การสรรค์สร้าง
สู่ถนนสายในเพื่อละวาง
และกอบกู้บางอย่างที่หายไป

ในเกม

เมื่อฉันไม่ใช่ผู้กำหนด
จำต้องอดทนสู้ไม่รู้หน่าย
แม้มีเป็นเพชรวาวที่พราวพราย
พร้อมจะรบร้อนร้ายที่ร้ายราน

เมื่อฉันไม่ใช่ผู้กำกับ
ถึงแพ็กียมรับอย่างกล้าหาญ
กระจากเงาในสายตาของกรรมการ
อาจสะทือนบางด้านควรติติง

เมื่อฉันเป็นแค่ผู้แสดง
เกมแห่งการเสแสร้งนั้นกลอกกลิ้ง
พร้อมตีบทสุขเศร้าเข้าช่วงชิง
ลับดวงพรางสยบนิ่งต่ออาภรรม์

เมื่อฉันเป็นเช่นตัวประกอบ
ถูกเปลี่ยนตัวไปอยู่ขอบสนามนั้น
คือชั่วโมงนาทีที่สำคัญ
ที่จะพบผกผันของชีวิต

ฉันจึงเห็นเล่ห์กลแห่งเกม
ฉันจึงเห็นอิมเมจในทิวจิต
ฉันจึงเห็นผู้ล่าสารพัดพิษ
ฉันจึงเห็นการพิชิตเหนือชน

เมื่อฉันเป็นผู้เห็นความเป็นไป
ก็รู้เลยเล่ห์ลึกใต้ผิวก้น
เมื่อรู้ทั่วรู้เท่าทันเกมกล
ขอเป็นคนสร้างบทกำหนดเกม

ม.เกษตรศาสตร์ กรุงเทพฯ

06.11.2555

เสียบ้าง

ฉันอยากให้เธอเจ็บ
เผชิญฝนอันหนาวเหน็บจนเจ็บไข้
แปรปรวนผกผันทุกวันวัย
ประจักษ์จริงแจ้งใจให้รำวราน

ฉันอยากให้เธอปวด
โตนหวายแล้เมื่อนวดเลือดแตกช้ำน
กดเก็บหวาดกลัวทรมาน
บนทางทुरกันดารในชีวิตร

ฉันอยากให้เธอสูญเสีย
ทรุคร่างอ่อนเปลี้ยกลางวิกฤต
การจากพรากของบางใครผู้ใกล้ชิด
ถ้านาวาหลงทิศแทบวายวาง

ฉันอยากให้เธอล้มเหลว
จ่อมจมสู่ห้วงเหวลึกถ่าง
มีตมิตชะตากรรมค้ำทาง
พบแต่เพียงอ้างว้างเดี่ยวคาย

ฉันอยากให้เธอผิดพลาด
ความมั่นใจเก่งกาจขาดหาย
สูญสิ้นตัวตนอับอาย
ขาดทุนล้มละลายตายทั้งเป็น

เธอต้องรู้จักเจ็บปวดเสียบ้าง
เพราะเส้นทางก้าวรุดนั้นสุดเข็ญ
ผ่านร้อนหนาวทรมานเลือดตากกระเด็น
ผ่านเข็ญเย็นถ่วงลึกคือฝึกตน

เธอจะหยัดกายอยู่สู้ปัญหา
เธอจะกล้าทำทนายสู้ทุกหน
เธอจะแกร่งสู้ทุกซัดขยอตทน
เพราะลมฝนน้ำไฟอยู่ในเธอ

เดอะ กรีนเนอร์ วีลด์ เธาใหญ่

01.03.2556

นาฬิกาดะกาดัมน้ำ

นาฬิกาคือนาฬิกา
จะโรเล็กซ์หรือโรเล

ไม่มีวันเป็นนาฬิกา
ก็ไม่วู้หรอกกกาลเวลา

กาน้ำคือกาน้ำ
แต่คนเรารู้เวลา

ไข่สูงต่ำที่ราคา
ส่วนกาน้ำไม่วู้อะไร

เข้มนั้หรือเข้มยาว
มันเดินหน้าหรือหยุดไป

คือเรื่องราวของผู้ใด
ความผิดใครพิจารณา

สมมุติสิ่งสมมุติ
เรื่อนร้างแห่งมายา

หลงสะคุตสิ่งดวงตา
พาหลงลืมปัจจุบัน

กาน้ำไข่กาน้ำ
ความหมายอันล้ำคัญ

เพียงทักถามราคานั้น
จึงผันแปรจากแท้จริง

เข้ยงไข่

07.09.2550

บันทึกไว้บนใบหน้า

หลากหลายผู้คนบน ‘เฟซบุ๊ก’
เชิญชุกสุขสันต์เสปสร้าง
เสียงกระซิบอึ้งอดบนเส้นทาง
ของชีวิตที่แตกต่างทางความคิด

‘เฟซบุ๊ก’ ของบางใครไว้บนน้ำ
เทียวโทษดินโทษฟ้าว่าวิปริต
เหยียดหยันหยามหยาบบาปพิช
ธำโถมโถมจริตจนเกินจริง

‘เฟซบุ๊ก’ พื้นที่ของบางคน
เปลื้องเปลือยตัวตนมิเกรงกริ่ง
ยุยงให้แบ่งข้างซังซิง
ละทิ้งมโนธรรมจรรยา

โพสค์คำคึกคะนองพองชน
โทสะทะลักลั่นเลือดข้นหน้า
อวดโอ้เป็นผู้ที่มีศักดา
หลงตนเลอค่ากว่าใครใคร

แต่บางผู้ครุ่นคิดพินิจนึก
ทบทวนตรองตริความวูบไหว
ประคับประคองสถานการณ์สถานสลายไย
ปลอบปลุกกระตุกใจไทยสำนึก

‘เฟซบุ๊ก’ แง่ประโยชน์หลากหลาย
เกลอเก่าห่างหายวัยตื่นตึก
เมันต์แชร์กตไถ่ก็รำลึก
ผนึ่งกสัมพันธ์คืนคง

‘เพชฌัญญู’ งามง่ายจดหมายข่าว
บอกแถลงเรื่องราวตามประสงค์
รวดเร็วฉับไวขยายวง
นัดหมายมุ่งตรงผจงใจ

‘เพชฌัญญู’ บันทึกรื้อฟื้นไพบรุษ
จะตั้งถามคำซ้ำเลือกแบบไหน
จะเขียนหน้าตาเราเป็นอย่างไร
อิสระแห่งหทัยจะใคร่ตรอง

07.05.2557

ลั้ม ลุก ยืน

คารวะ...ผู้แสดงจุดยืน
โดยไม่ฝืนใจตนให้หม่นหมอง
ไม่ขายตัวขายใจให้ใครครอง
อุดมการณ์ถูกต้องควรดองธรรม

เหยียดหยัน...ผู้ผกผันไร้จุดยืน
โกลาเลเขินตื่นตื่นซ้ำ
ไม่มีทางเป็นผู้สร้างวีรกรรม
ถูกจองจำจำนนถูกสนตะพาย

คารวะ...ผู้กล้าคิด กล้าสู้
กล้าชนทั้งมุนีไม่รู้หน้า
กล้าประณามหยามซ้ำทำทาย
ให้บรรดาเหล่าร้ายทุรายทุรน

ชยะแขยง...พวกปลี่ยนปลิ้นดินสองแฉก
วจีกรรมทำแปลกแถกถน
ตัวคติน์เลียแฉลึบแยบยล
เพียงเพื่อประโยชน์ตนล้าคัญตัว

คารวะ...คนเป็นตัวของตัวเอง
จรรยาวัตรครัดเคร่งเกรงความชั่ว
มีจุกยื่นแมน่ำนไม่พรั่นกลัว
ขจัดมีตมัวชั่วด้วยตัวเอง

สังเวช...คนไม่เป็นตัวของตัว
ปล่อยยให้ความหวาดกลัวข่มเหง
อ่อนแอเพ็ลียงพ้ล้ายำเยง
สยบยอมวังเวงในชีวิต

การวะ...ผู้มีวาจาสัตย์
พูดทำปฏิบัติไม่วิปริต
ตรงมาตรงไปหทัยอุทิศ
ไม่ประติขัสรู้คุณธรรมแก่งกำไร

วังเกียจ...คนพูดดีแต่ไม่จริง
ทำเนียนเนียนขว้างทิ้งสิ่งที่ใช่
ลับปลับกลบกลอกไม่จริงใจ
มายาสาโดยลับคน

การวะ...ผู้แสดงจุดยืน
ไม่คิดขึ้นใจตัวมาแต่ต้น
คิดทำจริงจริงใจต่อใจชน
เคารพตัวของตนต้นจวบปลาย

กอด

ทารก...

อ้อมแขนอันอ่อนอกคือพรารณา
แม่กอดเจ้าได้แค่เพียงชั่วเวลา
ครั้นเมื่อเจ้าหลับตาก็ค่อยคลาย

สาว-หนุ่ม...

เมื่อรักหนาวเร้าร้อนทั้งสองฝ่าย
มากกว่าคำว่า “รัก” สัมผัสกาย
ส่งรู้สึกเท่ายกกันและกัน

กอด...

ความสุขที่สวมสอดของกายนั้น
ก็แค่ช่วงกาลหนึ่งซึ่งสัมพันธ์
ก่อนจะคลายจากกัน...สู่อิสรา

กอด...

ไต่คืบที่ถ่ายทอดศรีสุริยาสี
ต่อให้รักชั้นเข้มเต็มอัตรา
ก็กอดได้แค่เวลา...ชั่วคราว

กอด...

ใครเลยจะพร่ำพลอดจนปลอดทหนาว
สวมสอศกอดกายไม่นานยาว
เพียงฝนพรหมฟ้าพราวก็เท่านั้น

13.01.2556

เพียงเธอเพียงฉัน

จุดหมายปลายทาง	เหม่อมองนภา
เหงาใจจริงเออ	ถิ่นฐานบ้านไพร
ฉันเปล่าเปลี่ยวใจ	แล้วเธอเหงาไหม
	อยู่ไกลคำนึง
อยากไปพบเจอ	คิดถึงแต่เธอ
มีมิตรมีขวัญ	ครวญคร่ำรำพึง
คิดถึงคิดถึง	ผูกพันตราตรึง
	ฝันทุกนิทรา
ทศทัอร้าวราน	เหนื่อยหนักกับงาน
คอยการเกิดก่อ	หากมันศรัทธา
เพียงลมนำพา	เติมต่อปัญญา
	คงได้กำลัง

บากัน^๑ผันแฝง
อิมคริม^๑ซิมเซา
ชวณ^๑เซเซซัง

อยาก^๑ผันอยาก^๑ผ่าน
จะอด^๑จะทน
แม่^๑เหน็^๑ออย^๑แม่^๑หน่าย

จะ^๑ข้าม^๑ภู^๑เขา
ก็^๑วัน^๑ก็^๑คืน
เพียง^๑เธอ^๑มี^๑ฉัน

ทุ่ม^๑เท^๑เรื่อ^๑ว^๑แวง
จริง^๑ใจ^๑จริง^๑จัง
หง^๑อย^๑เหง^๑า^๑ผิ^๑ค^๑ห^๑วัง
รุง^๑วัง^๑เป^๑ล่า^๑ตาย

จิง^๑ร้าว^๑จิง^๑ราน
โต^๑ยมุง^๑โต^๑ย^๑หมาย
จะ^๑ชว^๑น^๑จะ^๑ชว^๑าย
จะ^๑สู้^๑ประ^๑จัน

จะ^๑เหน็^๑ออย^๑จะ^๑เหง^๑า
ตั^๑ย^๑ไ^๑ตั^๑ย^๑ผัน
จะ^๑ยีน^๑จะ^๑ยีน
เพียง^๑ฉัน^๑มี^๑เธอ

กรุงเทพมหานคร

14.02.2552

ความรัก

ความรักคืออะไร

ผู้เยาว์วัยเฝ้าไถ่ถาม

ความรักคือความงาม

เป็นนิยามของใครกัน

ความรักคือความทุกข์

มันเร้ารुकเข้าโรมัน

ความรักคือสุขสันต์

ถนนอมขวัญใจปรองดอง

ความรักคือความกลัว

กลัวไม่ได้เป็นเจ้าของ

ความรักคือทดลอง

พิสูจน์คำราชาธิราช

ความรักคือกอดกอดถึง

ตั้งความจริงเพียงกับดัก

ความรักคือเสียดสี

คือโลกนี้มีสองเรา

ความรักที่เคื้อเพื่อ
ความรักที่โง่เขลา

ให้จุนเจือช่วยแบ่งเบา
หลงมัวเมาเผาตนตัว

ความรักที่หมายมั่น
ความรักที่ลงตัว

หลักประกันความพันพัว
ก็ลงเคยที่แต่งงาน

ความรักที่ผิดหวัง
ความรักที่หักหาญ

ความผูกพันที่ร้ายราน
คือข่มขืนให้ฝันรัก

ความรักที่เที่ยงแท้
ความรักยืนยงนัก

ไม่ผันแปรคอยปกปัก
คือรักของพ่อแม่ตน

ความรักคืออะไร
ความรักผู้ผ่านพ้น

ผู้เยาว์วัยฉงน
จะนิยามรักอย่างไร

ความรักเชิงประจักษ์
ความรักประการใด

มีควรวินิจฉัย
ตรงจริตในเนื้อความ

ความรักความเป็นไป
ความรักใครนิยาม

เรื่องขงใจไซ่ปากพล่าม
เธอควรถามหัวใจตน

ความรักคืออย่างไร
ความรักบันดาลสด

เรียนรู้อันทุกตัวตน
คงชัดเจนสักโมงยาม

หลงรูป

ผิวนางนวลตั้งผึ้ง
 เนื้อแน่นเนียนกว่าใคร
 แรกพบพี่หลงไหล
 งามคุณนาง ณ พ้า

ผ่องใส
 ท้วมล้ำ
 เพียงแม่
 ย่างย้ายเยือนดิน

โสภิตนผมผากคิ้ว
 สองเนตรกรรณแก้มลออ
 คมนาสิกปานหมอ
 งามโอษฐ์ยิ้มแจ่มแจ้ว

คางคอ
 ยิงแล้ว
 ศัลย์แต่ง
 นุชนั้นทันตั้งงาม

นามเอยนามแม่นั้น
 เรือนพักอยู่ใกล้ไกล
 เนินเนื้อหนั้นถันฤทัย
 เหวคอคหญิงยอดขู้

นามใด
 ใครรู้
 ตุ่มเต่ง ตั้งเฮย
 สะโพกน่องกถึงกลม

คมขำงามสุดซึ่ง
 ทุกทรวงคทรวงโสภี
 เสน่ห์ยอทยาหี
 บุญพี่ปี่มีแล้ว

สองสี
 ยิงแท้
 เหลือเอ๋ย
 ห้วนเจ้าชิงชิง

กั้วใจจึงมีกั้ว	กล่าวคำ
กั้วเพราะชายใจถ้ำ	สวาทเจ้า
กั้วเกรงแต่งามขำ	ปฏิเสธ
กั้วกลับเกรียมกรำเศร้า	เมื่อน้องนางเมิน

หลงเพลินหลงรูปเร้า	อารมณ์
หลงรูปหลงหลงชม	รูปเร้า
หลงรูปจวบถมชม	ชมขึ้น
หลงผิดคิดรูปทะเล้น	หยุดให้ลี้ลี้หลง

หลงลืมเรานั้นไซ้	พรหมจรรย์
สองถูกรักเมียขวัญ	ร่วมห้อง
หยุดฝักใฝ่เพื่อฝัน	หลงรูป ราแส
สัจย์ที่บุตรเมียต้อง	ถูกถ่วงควรทำ

แต่ถ่าย

ดวงหน้าเธอลอยวนในความคิด
ทุกนาทีดวงจิตเหมือนจับไข้
ประหนึ่งโรครุกเร้าเอาหัวใจ
เฝ้าคิดถึงหวังไยยามไม่เจอ

โดยหน้าที่จึงมีสิทธิ์อยู่ติดใกล้
ความสวดยโสก่อนมิตรสนิทเสนอ
จากเฉยชาสู่ห้วงกาลฝันละเมอ
จนพลังเผด็ยปล่อยเธอเข้าครองใจ

ฉันมีหวังเธอมีเขาเฝ้าเรียกแฟน
คือเขตแดนกันเกณฑ์ความเป็นได้
แม้อยากบอกเธอว่าจิตคิดอย่างไร
ก็มีอาจขานไขอย่างที่คุณคิด

จึงอดทนหม่นทุกข์เพราะสุขเศร้า
สุขที่เราได้รักสลักจิต
เศร้าเพราะเป็นรักซ้อนตอนชีวิต
เข้ามาอับวิกฤตด้วยผิดกรรม

ควร...ไม่ควรคิดถึงเธอต่อไป
เพราะนับวันหัวใจยิ่งตกต่ำ
เพียงแค่วิตก็ผิดในแนวกรรม
ฉันจะทำอย่างไร? กับตัวเอง

อยู่ที่ไม่ว่าศิริแสงสลาย
ทุกข์ทรมานทรมายเครียดแค้น
เมื่อพลังผิดเรือชีวิตก็โคลงเคลง
ต้องเขียนตีตัวเองให้เลือดนอง

สมน้ำหน้าพาใจไปพลิกคว่ำ
ถูกพิษรักรุมกระหน่ำทั้งขึ้นถ่วง
ถูกหนามทิ่มในเนื้อใจจำของ
จิตเสนอใจสนองถูกของจำ

เจ็บจึงรู้เข้าใจในพิษรัก
เจ็บจึงต้องทุกข์หนักเพราะใจถล่ม
เจ็บที่ออกรุนแรงแทงใจดำ
เจ็บระกำซ้ำตรมขมเกินแล้ว

28.05.2554

มิวายวาง

อยากวาง ‘ความคิดถึง’ ไว้ตรงนี้
แล้วเลื่อนลับหลักสี่ไปไกลห่าง
เยียวยาหัวใจระหว่งทาง
ฝันพบกับอ้วงว่างของชีวิต

เมื่อรู้จักรักแท้แต่สายไป
เสรีภาพแห่งหัวใจกลาย विकฤต
ฉันมีเธอเธอมีฉันในความคิด
ทุกรายทุรกับคมพิษของความรัก

เมื่อมีสิทธิ์น้อยนิดเพียงคิดถึง
บาดแผลลึกซึ่งตรึงตระหนักร
เจ็บปวดใดเล่าเท่าเจ็บรัก
ยากจะถอนศรสลักที่ปักทรวง

แต่จะเลือนราร้างรักอย่างไร
เมื่อหัวใจเหนียวหนักด้วยรักหนอง
เมื่อรักแล้วยากยิ่งกว่าสิ่งปวง
จะลู่ลงภารกิจการพิชิตรัก

อยากวาง ‘ความคิดถึง’ ไว้ตรงนี้
แต่คิดถึงก็ทบทวีคิดถึงหนัก
คิดถึง...คิดถึง...ไม่พอจนพัก
คงคิดถึงและคงรักอีกเนิ่นนาน

12.10.2557

ขอมือเธอหน่อย

ขอมือเธอหน่อยได้ไหม
กอดกุมมือไว้ยามอ่อนล้า
ระหว่างมือต่อมือประสานตา
เพื่อผ่านพ้นปัญหาอีกคราครั้ง

ขอมือเธอหน่อยได้ไหม
กอดกุมมือไว้ยามผิดหวัง
ยามต้องพ่ายเพียงผู้พียง
มืออุ่นอุ่นจะช่วยยังชีวิตยืน

ขอมือเธอหน่อยได้ไหม
สัมผัสมือสัมผัสใจใคร่คนอื่น
เพียงผ่านทุกข์ผ่านฝันอีกวันคืน
กำลังใจฝึกฝนคืนชีวา

ขอมือเธอหน่อยได้ไหม
บีบนวดหัวไหล่คอหลังป่า
เหน็ดเหนื่อยเมื่อยนักพักสายตา
เพื่อหลับลืมเวลาที่รอนลิด

ขอมือเธอหน่อยได้ไหม
จูบพรลงไปด้วยใจสนิท
ที่หลังมือเบาเบาแบบจุมพิต
คงชื่นใจชื่นจิตพี่ชายนัก

ขอมือเธอหน่อยได้ไหม
ประคองประคองยามหัวใจบอบช้ำหนัก
กอดมือแทนกายเท่ถ้ายรัก
คำสามคำประจักษ์ฉันรักเธอ

เรียนจากรัก

ฉันเลวกับคนหนึ่ง
พราเพื่อละเมอฝัน

แต่ลึกซึ้งกับอีกคน
ตั้งคนบ้า

เมื่อเกิดรักเกิดทุกข์
วูบไหวกับรูปเงา

ซ่อนซุกซิมเหงา
เฝ้าโหยหา

ทั้งฉันและเธอ
มีบุญกรรมจำกัด

ต่างก็พลาดกับชีวิต
ไซ่อิสรา

ฉันใช่คนเดียวโดด
เป็นผู้พันเรือฟ่วง

เป็นชายโสดไร้บ่วง
บุตรภรรยา

เธอยังคงคิดถึงเขา
สะท้อนถ้อยอาลัย

ฉันเห็นเงาเคลื่อนไหว
ในวาทา

ทุกซี้ใจจึงอยากออก
เมื่อซี้วิตตกห้วงเหว

ฉันซ้าชอกล้้มเหลว
เส่นหา

เมื่อรักแล้วก็ยากล้้ม
ยิ่งรักก็ยิ่งร้าว

เพียงปลาบปล้้มซ้วครว
หนานน้ำตา

อยากวาง “ความคิดถึง”
ยิ่งคิดก็ยิ่งเจ็บ

อันลี้กซี้งหนานเหน็บ
เพราะปรารธนา

การเกิดขึ้นตั้งอยู่
และดับไปของความรัก

ต้องรับรู้ตระหนัก
ผิดเวลา

05.05.2557

เพียงลมพัดผ่าน

เวลาที่หมุนเวียน
แหว่งมาและแหว่งไป

คนก็เปลี่ยนจิตที่ไหว
นี่อย่างไรหัวใจคน

ภารกิจที่ติดผูก
คืนวันอันวอกวน

ทิ้งผิดถูกและสับสน
กว่าก้าวพ้นผ่านวันคืน

เหน็บหนาวกับความหลัง
ผ่านทุกข์ที่สุดขื่น

ที่จมฝังทั้งหลับตื่น
แค่ชั่วคืนก็ออกกรม

หยัดอยู่เพราะมีฝัน
ทำทลายความงายม

คือใจมันสู้แต่กลม
แม้ทุกข์ถมไม่ที่ถอดอย

เรียนรู้ที่จะรัก
ไม่หวังสักคนพลอย

ขอบคุณที่ส่งเสริม
วันนี้จากวันนั้น

ตัวฉันไม่ใช่ใคร
แค่หลงแค่ละเมอ

เพียงรู้ดีที่ไร้เงา
มิใช่อะไรสักสิ่ง

เพื่อทอดักให้รักร้อย
ไม่เรียกร้องความสำคัญ

ช่วยต่อเติมให้สร้างสรรค์
ฉันมีฉันเธอมีเธอ

ไม่ยิ่งใหญ่ไม่เลิศเลอ
กับจุดหมายที่ไม่จริง

เพื่อที่บเทาถูกขว้างทิ้ง
เพียงสายลมพัดผ่านเลย

พนมเปญ
26.06.2552

กำลังใจ

ใจกำลังชวนเซเหิน
ใจกำลังผกผันเหนื่อยหน่าย
ใจกำลังเพื่อยงพ้อฟูมฟาย
ใจกำลังจะพังพ่ายกลับได้พลัง

กำลังใจที่ให้กันถึงเพียงนี้
กำลังใจหรือจะมีที่สิ้นหวัง
กำลังใจช่วยกอบกู้ให้อยู่ยัง
กำลังใจส่งพลังกำลังใจ

22.12.2555

สื่อสนกถนัย

หากประเทศไทยไร้ที่ถ้ว
การแบ่งแยกแตกสั้คงมีไม่ถ้วถ้ว
วาทกรรม ‘คนดี’ คงลั้ถ้วถ้ว
คนดีหรือมุ่งหมายตะถ้วถ้วถ้วถ้ว

แต่ประเทศไทยใช้ที่ถ้ว
ซั้ถ้วถ้วถ้วถ้วถ้วถ้วถ้วถ้วถ้ว
ทางเตินเตินถ้วถ้วถ้วถ้วถ้ว
หนูนถ้วถ้วถ้วถ้วถ้วถ้วถ้ว

หากไทยไม่มีอินเทอ์ถ้วถ้ว
การทำลายหมายถ้วถ้วถ้วถ้วถ้วถ้ว
คงไร้ถ้วถ้วถ้วถ้วถ้วถ้วถ้ว
แตกแยกแห่งถ้วถ้วถ้วถ้วถ้วถ้ว

แต่บางไทยก็ใช้อินเทอ์ถ้วถ้ว
ถ้วถ้วถ้วถ้วถ้วถ้วถ้วถ้วถ้ว
ถ้วถ้วถ้วถ้วถ้วถ้วถ้วถ้วถ้ว
ให้อั้ถ้วถ้วถ้วถ้วถ้วถ้วถ้วถ้ว

หากโลกจริงหรือจะมีแค่ชาวตำ
รับรู้ลึกลึกล้ำเพียงบางตำนาน
ย่อมมีคำปนขาวมายาวนาน
ประจักษ์ประจານ ‘เทา’ เท่าเท่ากัน

หากมีใครฉายเงตวิเศษวิโส
เป็นชาวไฮโซตั้งเสกบัน
อัครลักษณะไปปดประชดประชัน
‘ตอแหล’ ประจำวันล้ำคัญคน

หากมีใครฉายเงตวิเศษวิโส
ต่างทีมเทาเงาเงาทั้งสับสน
ต่างต้องซัดต้องเกล่าให้ ‘เท่า’ คน
เพื่อเป็นมนุษย์ข้ามพันกมลอัธตา

ประเทศของใคร

จะมีใครคำนึงถึงใจพ่อ
ทิ้งปากจ้อพ่อเหนือเกล้าเจ้าเหนือหัว
นั้นรักจริงถึงกลดอกหรือหลอกตัว
ที่ทำมีวุ่นวายทั้งแผ่นดิน

เศรษฐิกิจเซซังฟังพินาศ
มึงรักชาติแบบไหนไอ้ห้าหิน
รักต้องยึดถนนทำเนียบสนามบิน
ฤจะรักจนหมดสิ้นประเทศไทย

ปากบอกร้องชาติกษัตรา
มือถือธงศาสนาตะเปิดได้
ปลุกกระแสดชนลุกฮือกระพือไฟ
เพียงชัคแย่งแบ่งไทยให้ข้างอื่น

ในนามของความรักนั้นศักดิ์สิทธิ์
ในนามถูกอาชญาพิศหากคิดถือ
ในนามคืออาชญาเมื่อปลายมือ
ควรเหลือที่ไว้ชื่อประเทศไทย

อาจต้องมองโลกใหม่ในมุมกว้าง
มองแต่ทางที่ตนเดินจะถึงไหน
มีหลายทางที่หมุนเนื่องสู่เรื่องไร
การเมืองใหม่ไหนอำนาจปวงประชา

ลี้ทิวาจักพาดันถึงวันพอ
ควรถึงกาลหยุดก่อสันดานบ้า
คืนประเทศคืนไทให้ประชา
อย่าหลงว่าเป็นของใครไม่ก็คน

พนมเปญ

01.01.2551

งานบุญ

ขอเชิญร่วมเป็นกรรมการ
เจ้าภาพงานเนื่องหนุนทำบุญใหญ่
เทน้ำมนตราบนประเทศไทย
มากน้อยก็แต่ใจจะศรัทธา

แต่ละมือคนที่ล้วนมีไฟ
ต่างความเชื่อต่างใจเผชิญหน้า
ต่างก็เป็นคนตื้อหังการ
พร้อมขว้างปาเปลวไฟเข้าใส่กัน

กูคนตื้อมึงก็เป็นคนตี
รักชาติต่างวิถีที่ไผ่ผืน
กูมาจากปากฝั่งข้างแสงจันทร์
กูลำคัญปากแรงแสงอาทิตย์

ตะลุมบอนจับอาวุธเข้าห้าห้า
โรมรันเช่นรักอันศักดิ์สิทธิ์
หลงตีติดตักันทั่วทิศ
สามัคคีอำมหิตทุกวัดไทย

เถื่อเถื่อเถื่อเนื้อกันและกัน
ให้โศกจาบัลย์ปลิ้นไฉ่
ให้โลกถวิลถวิลเสียดสีเอนไกล
เป็นผ้าปากองไฟไหม้ลูกหลาน

สุขพินเผาผลาญกันให้สิ้น
ไม่ต้องยังต้องยิ้นสิ้นเกรงขาม
พลีชีวิตเถื่อเนื้อเพื่อนิยาม
งานบุญแห่งนามความเป็นไทย

วันพระ

วันพระวันนี้ไม่มีผกา
เมื่อไม่สิ้นศรัทธาไม่สิ้นหวัง
ยื่นหัตถ์อยู่กู้วิกฤตที่มืดพราง
สร้างเสริมเติมพลังครั้งต่อไป

เพียงเจ็ดวันวันพระก็ผ่านพ้น
เจ็ดกาลกถวันพระเวียนมาใหม่
วันนี้สัมผัสวันหน้าลุลูกปลุกปลอบใจ
เตรียมรับขวัญวันพระใหญ่ใกล้มาแล้ว

ถูกหมากัดच्छัดขวางหนทางก้าว
กดข่มรานร้าวให้กินแค้น
จงล้างจงผลาญให้ดับแค้น
แต่ก็พ้นบ่วงแล้วไม่ยอมตาย

เฝ้ารอโอกาสทองส่องผล
ประกาศตนหยิ่งสู้ไม่ยอมพ่าย
ศัตรูแพ้ตกจมล้มละลาย
คนเกือบตายกลับฟื้นพระนาง

วันพระใหญ่ร้ายโรยกลีบผกา
หมูเห็ดเป็ดไก่มาช่วยเสริมส่ง
ล้มสุกถูกไม้จันทรวงวง
เช่นสรวงให้ดำรงสู่ชัยชนะ

19.09.2556

ซาใหญ่แซ่แข็ง

ชายแก่คนสาละวนกับตู้แช่
สิทธิ์ของเราเขาแสร้งน่าสงสัย
ทำลบบลับล่อล่อไม่น่าไว้ใจ
นี่เขาต้องการอะไรในตู้เย็น

ฉันแอบดูด้วยอยาการู้สิ่งประสงค
พฤติกรรมงานคงแฝงเร้น
เปิดตู้ค้นหาปมประเด็น
อาจพบเห็นเลขนัยของใล่ดวง

เห็นขวดเหล้าน้ำอัดลมนมไวน์
หม่อมวลผักผลไม้มีต่างต่าง
เนื้อหมูเป็ดไก่เต็มช่องกลาง
เครื่องสำอางยาสามัญอยู่ชั้นบน

เพียงซุปรตหมูก้อนตราคนอร์
ยังมีเห็นคั่นตอซ้อฉงน
ของนั้นอยู่แห่งใดในเล่ห์หักกล
หรือฉ้อฉลเก็บมันไว้ในช่องลึก

จะแะเหล้านมเนื้อมันตามใจ
แต่จะแะเฉไฉไหวรู้ลึก
เปิดช่องพริชแข็งเย็นเห็นระทิก
ฮักฮักเลือดเต็นเมื่อเห็นมัน

เป็นกล่องเทาที่มที่บกะทัตรีต
เชือกมัดแน่นปีกฉนี้กชั้น
ตริงสิทธิผู้คนบรจรุภันท์
แซ่แซ่งก็ตกัน ‘ประชาธิปไตย’

ชายแก่ไปไหนแล้วไม่รู้
สิทธิของกวมันยากมิ่งที่ตรงไหน
จะครอบงำท่าประเทศด้วยเหตุใด
หนอ ‘ประชาธิปไตย’ ในตู้เย็น

16.11.2555

ปิดบัญญัติ

.....

แบ่งดินแยกฟ้าเถอะสหาย
ถ้ายังมองเห็นกันเป็นวัวควาย
หมดความหมายร่วมธงผืนเดียวกัน

เมื่อมองคนต่างเชื้อไม่ใช่คน
ด้วยสายตาพิกลคอยเหยียดหยัน
หมิ่นแคลนศักดิ์ศรีทุกวี่วัน
คงเป็นเรื่องอัศจรรย์หากทานทน

แยกประเทศกันเลยจะดีกว่า
ไม่ต้องมาเกาะกากลางถนน
คนประเทศเจ็ดสิบเชื้อมีตัวตน
อัตลักษณ์แห่งชาติชนแตกต่างกันไป

ไม่เท่ากันแต่เกิดก็ยอมรับ
แต่ติตรอนไล่ขับรับไม่ได้
คนเท่ากันโดยมือชิบไต่
มีสิทธิ์ชี้ชะตาใจของตนเอง

สุดแดนไต้ยาวิสัยจังหวัด
คอยเยี่ยคยัคความเป็นไทยโดยข่มเหง
ชูเชิญเหยียบย่ำให้ยำเกรง
เจ็บเกินจะร้องเพลงเพื่อปรองดอง

เหนืออีสานร้างเกียจเตี้ยคณินท์
ราวปักปันเขตแดนความเกี่ยวข้อง
กตทับสิทธิ์เสียงไม่เมียงมอง
ว่าต่ำตมไม่รับรองค้ำยวาทกรรม

ตะวันออกต้องแบ่งออกนอกหัวใจ
ความเป็นไทยที่เป็นอื่นนั้นขึ้นขำ
แผ่นดินนี้ใครครองจงประจำ
หุ่นต่างชาติครอบงำจนตกจม

เมืองงามนามเทวามหานคร
 ที่ก่อทุกซึ้งซุกซ่อนล้อมทับถม
 คงภาคกลางภาคใต้ในเกลียวกลม
 เชิญชื่นชมความยิ่งใหญ่นามไทยแดนค้

ที่ร่ำร้อง “ไผทของไทยทุกส่วน”
 แต่บางใครปั้นป่วนคอยหวงแหน
 ชนเชื้ออื่นกตช้จันบีแบน
 บนผืนแผ่นดินของไผทก็ไครกัน

แยกแผ่นดินกันเขตประเทศใหม่
 ตามอัตลักษณ์ตรงใจตั้งไผ่ผืน
 จะอยู่เพื่อเช่นฆ่าหน้าประจัน
 หรือปิตัญชีทำหมัน ‘ความเป็นไทย’

20.06.2557

กร่อน

.....

จะเอากันอย่างนี้เลยหรือเพื่อน
สัมพันธ์เราผูกกร่อนสะท่อนเดือน
ท่าที่แซ่เขื่อนที่เพื่อนท่า

ต่างทางต่างถนนกันเลยเหวอ
ต่างผยของต่างผยอระสายล้ำ
ต่างจิตต่างใจหรือไครนำ
หรือมันคือชะตากรรมต้องดำเค็ญ

เจตนาดีกรอบจำกัตกกลุ่ม
จะแก่เฒ่าสาวหนุ่มไครก็เห็น
กุหลาบโรยรายทางห่างประเด็น
วาระซ่อนเร้นไม่เว้นวาง

ทางเดินเขินตื่นตื่นตระหนก
คืนวันสันสะทกทุกก้าวย่าง
แผลที่หลังกรังเกรอะเขรอะระคาง
บาปที่สร้างยังหลอนอยู่ภายใน

เพื่อนรับจ้างปิดแผลสันหลังเหวอะ
ก็เชิญเถอะเมื่อมีมันเพื่อฝันใฝ่
สนองท่านท่านก็นำความสุขใจ
แลกกับความปลดปล่อยชายชีวิต

เราต่างคิดต่างคมอุดมการณ์
ต้องเหยี่ยวเนร้าวฉานไปตามสิทธิ์
มันผู้กร่อนเกินไปกว่าใจคิด
ต่างคนต่างจริตต้องแยกทาง

นับแต่นี้ทางใครทางมัน
ตัดเยื่อใยผูกพันสันดานต่าง
คนชายตัวชายใจใครไว้วาง
งานหน้าจะรับจ้างชายอะไร?

โตน

ลูกเอ๋ยตั้งจิต
อย่าขี้มอย่าเสร์้า

ฟังนิตหน้อยเจ้า
แม่ปลอบโยน

รักลูกผูกจิต
หนึ่งในดวงแแต่

เท่าชีวิตของแม่
เจ้าลูกโตน

ที่แม่ต้องปราม
แม่ตักแม่เตือน

ห้ามเล่นบ้านเพื่อน
ให้อ่อนโตน

เรื่องแยแม่ยิน
ถ้อยทำนายเขา

เขานินทาเจ้า
ราวกับโหร

ว่าลูกแม่แรง
บ้านเขาจะพัง

ตะแบงเสียงตั้ง
เสียงตะโกน

พาลูกเขาเล่น
กล่าวหาว่าร้าย

เสียงเป็นเสียงตาย
เป็นถึงทโมน

ถ้อยคำไม่เพราะ
เขาไม่ชื่นชม

ไม่เหมาะไม่สม
คนหยาบโตน

จับต้องของเขา
มือเร็วมือไว

ของเราหาใช่
นิสัยโจร

ทั้งหมดกล่าวมา
ถูกยำเหยียบใจ

แม่หาเชื้อไม่
แทบจมนโคลน

แม่รู้หัวใจ
เด็กเด็กชอบสนุก

ตัวย้วยขนซุก
เล่นห้อยโหน

คนร้ายคนผี
แม้ว่านิ่งนิ่ง

ชอบขี้ขิงขัง
ว่าโลดโผน

ควรเจ้าพินิจ
เท็จจริงอย่างไร

ตัวยจริตตัวใจ
ที่เจ้าโดน

ต่อแถว

ฉันเห็นเธอไขว่คว้าหาทรัพย์สิน
กู้เงินซื้อบ้านที่ดินนับสิบล้าน
เห็นเธอทุกข์เธอทนทรมาน
เห็นเจ้าหนี้รอนรานหมายชีวิต

เธอใส่เพชรใส่ทองสองข้อมือ
กระเป๋าทือเรื่องระยับงามจับจิต
นิ้วทุกนิ้วเรืองรองตั้งเนรมิต
เธอถือสิทธิ์สวมมันทั้งสิบวง

ฉันเห็นเธอเหยียดศถาบ้าตำแหน่ง
แต่ละวันตันตะแบงเพราะความหลง
ทำตัวอยู่เหนือคนตระนง
เจตจำนงครอบงำอยู่รำไป

ฉันเห็นเธอสวมสอตกอตอำนาจ
ราวกับว่าเธอขาดมันไม่ได้
กดข่มเข้มนวดต่อใครใคร
เลี้ยงน้ำใจผ่อนปรนแต่ตนเอง

เธอออกเงินกอดทอกองสมบัติ
มันผูกมัดตรึงจนโหวงเหวง
ใช้อำนาจกดก่นคนยำเกรง
นี่หรือคือบทเพลงราคาคน

คิดอีกที่มนุษย์นี้ก็มีแปลก
อยู่ที่ดีก็แตกออกนอกถนน
หลงเมามัวหลงตัวมาขาด
กอดกำงามลทนมลทนม

มองเห็นเธอก็เห็นฉันตรงนั้นเอง
ในวงเวงหัวใจเฝ้าไผ่หา
หากตัวฉันสักคืบน้อยต้อยปัญญา
จะคู่ตឹងทรัพย์สินได้อย่างไร

ขาดยศขาดเกี้ยวแห่งอำนาจ
จะกกกอดเสื้อสาคูหาใช่
หากมีสิทธิ์วาดหวังเหมือนบางใคร
วันโลกใตจะคอยรอตต่อแถวเธอ

25.01.2558

ฉากหนึ่งในราตรี

มีการปะทะกันที่ชายแดนไทย-กัมพูชา เหตุการณ์เกิดขึ้นไกลออกไปจากที่ฉันพักอยู่กว่า 500 กิโลเมตร เสี่ยงกับปนาทของอาวุธสงคราม ตั้งสะพานอยู่ในใจฉัน เจ้านายในกรุงเทพฯ ออกคำสั่งผ่านสายลม ให้เดินทางกลับไทยด่วน โดยวิธีใดก็ได้ สั่งย้ำหลายครั้ง

ฉันจะทำอย่างนั้นได้อย่างไรเล่า เมื่อพาสปอร์ต เพื่อนร่วมทางคนเดียวที่ฉันมีอยู่ เดินทางไปขอต่อวีซ่าที่กระทรวงต่างประเทศของกัมพูชา ไม่รู้เมื่อใดเขาจะกลับมา ฉันตอบเจ้านายไปว่า ไม่กลับ ไม่ใช่ ไม่อยากกลับ และไม่ใช่ว่า ไม่กลัว

ที่หอพัก ในคำคืนนั้น

พวกเขาให้ฉันซังตัวเองอยู่ในห้อง ห้ามเปิดไฟ โทรทัศน์ เครื่องปรับอากาศ ทำราวกับว่า ฉันเป็นอาชญากรที่ทางการกัมพูชาต้องการตัว แต่ฉันก็ควรขอบคุณพวกเขาในความหวังดี มีใช้หรือ? ตกตึก ดูเหมือนความกลัวที่พวกเขาช่วยกันวาดขึ้น จะเป็นจริงเป็นจังขึ้นมา เมื่อมีรถของทหารเปิดหอบถ่นผ่านไปผ่านมาทุกๆ 10 หรือ 20 นาที

เป็นคืนที่เย็นเยียบและยาวนาน ฉันมีอาชีพคเบ็ดเล็กตกลง
ได้โดย การปะทะกันครั้งนั้น มีทหารตายไป 4-5 คน พวกเขาต้อง
สังเวชชีวิตเพื่อสิ่งใดกัน เพื่อโบราณสถานซึ่งถูกอุปโลกน์ให้เป็นสิ่ง
สูงค่าพันสมัย หรือเพื่อสนองกิเลสอันเป็นชนวนไปสู่การยื้อแย่งเพื่อ
ครอบครอง หรือเพื่อปกป้องซากให้ใครบางคนใช้เป็นอุปกรณ์สู่การ
สืบอำนาจทางการเมืองแบบผูกขาดให้ยืนนานต่อไป

แท้จริงแล้ว มันก็เป็นแค่ถกการเมือง ปราสาทพระวิหาร
มิได้มีความหมายในหัวใจของใครจริงจัง ชาตินิยมจึงเป็นแค่กระแส
ที่มีที่มาจากอวิชชาคอบงการ และนับวันจะยิ่งเพิ่มพูนมิฉชาติฐิ
ของคนทั้งสองประเทศให้ราวฉาน จนเหลือแต่ความเกลียดชังและ
มุ่งเอาชนะ

ชัยชนะบนกองกระดูก และกองซากปรักหักพัง มันจะสร้าง
ความภาคภูมิใจในความเป็นมนุษย์อย่างไร โลก โกรธ หลง ในมนุษย์
นี้...ไม่มีโอกาสเบาบางลงบ้างหรือ?

เพลิงพลัง

วันหนึ่ง...

“ความเลว” ได้เดินเข้ามาหาฉันอย่างเงิบเงิบ
และฉันก็ยินยอมให้มันเข้าสวมกอดฉันไว้อย่างอ่อนโยน
เราได้สนทนากันหลากหลายเรื่อง
มิตรภาพระหว่าง “ฉัน” กับ “มัน” งอกงามขึ้นอย่าง
รวดเร็ว
กระทั่งเราได้กลายเป็นหนึ่งเดียวกัน

เคยมีคนเตือนฉันว่า
“ความชั่ว” เข้ามาหาตัวเราได้ง่าย
ไม่ใช่ไม่เชื่อ แต่ฉันรู้ไม่เท่าทัน
ฉันทรนทุรกายและพยายามจะขว้างมันออกไป
แม้เนิ่นนานมาแล้ว มันก็ยังดำรงอยู่

อย่างไรก็ตาม...

ฉันก็ได้เรียนรู้ว่า ไม่มีประโยชน์อันใด
ในการหวนถึงสิ่งที่ล่วงผ่าน
เพราะเป็นไปไม่ได้ที่จะกลับไปเปลี่ยนแปลงมัน

อย่างน้อย...

ความเจ็บร้าวที่ผ่านมา
จะทำให้ฉันเติบโตขึ้น

พนมเปญ

20.06.2552

(ไว้) รอยต่อของกาลเวลา

ไม่มีรอยต่อของเวลา
เก่า-ใหม่ ทายทำ การคงอยู่
ไม่เคยหยุด เคลื่อนไป ใครไม่รู้
กาลเวลา หรือคุณคู้ อย่างบางใคร

ว่าเริงร่าร้ายในมายา
สะกดทุกซ์ปลุกหรรษาอ้างปีใหม่
ระบำดาวพราวพลุดอกไม้ไฟ
เพื่อลบลืมอะไรอะไรไปอีกครั้ง

พริ้งเพราะเลิศคำอำนวยพร
บทกลอนส่งความสุขความสมหวัง
อายุวรรณะสุขะพลึง
ท่ามยอกย่อนกร่อนพังทั้งซังรัก

จะอยู่ดีมีสุขหรือทุกซ์เซ็ญ
เก่า-ใหม่ ไซ้ประเต็น เช่นกับดัก
กาลเวลาคลาไคลทายทัก
เที่ยงธรรมแน่นหนักอยู่นิรันดร์

เคลื่อนตัวเป็นเส้นตรงไม่สิ้นสุด
แต่ชีวิตอาจสะดุดเส้นทางฝัน
คดโค้งท่ามกลางทิวทัศน์ศวรรษ
เธอ-ฉันต้องเรียนรู้เพื่อชুকค

ไม่มีรอยต่อของเวลา
แต่ชีวิตหาญกล้าจะก้าว
หรือจะนับถอยหวังที่ฝั่งรอ
มือเท้าออกคอยเวลามากเกินไป

ไม่มีรอยต่อของเวลา
แต่นกแห่งอิสราจะผกผัน
สยายปีกอหังการโบกบิน
สร้างฐานดินแดนด้วยตนเอง

ฝันถึงประชาคม

ฝันถึงการอยู่ร่วม
วิถีการอยู่กิน

การหลอมรวมแผ่นดิน
แผ่นดินเดียว

ฝันถึงมิตรภาพ
ประชาชนชื่นชม

ไม่แบ่งบาปกดขี่
ความกลมเกลียว

ฝันถึงฐานการผลิต
หัวใจที่แบ่งปัน

ไข่ฐานคิดแข่งขัน
ตลาดเดียว

ฝันถึงเศรษฐกิจ
โอกาส ทุน

ทุกชีวิตมีศักดิ์ศรี
เสรีประชาธิปไตย

ฝันถึงความมั่งคั่ง
ข้ามอุปสรรคสารพัน

ร่วมปีกธงฝ่าฟัน
การเมืองเดียว

ฝันถึงสุขสวัสดิ์
ไม่มีใครสูงต่ำ

วิถีวัฒนธรรม
วัฒนธรรมเดียว

ฝันถึงหนึ่งวิสัยทัศน์
ฝันถึงการปรากฏ

ที่ฉายชัดอนาคต
อัตลักษณ์เดียว

ฝันถึงหนึ่งสังคม
ฝันถึงการแปลงเปลี่ยน

หนึ่งประชาคมอาเซียน
ฝันไปไกลเชียว!

มารดาแห่งสรรพชีวิต

จะกล่าวถึงโลกา	ผู้บุตรแห่งสุริยา
ปรากฏเนิ่นกัลปา	เกินจะหาผู้จดจำ
สี่พันหกร้อยล้านปี	โลกนี้ถือกำเนิด
สักจะแห่งการเกิด	หาได้มีชีวิตใด
หากเมื่อสืบย้อนไป	ราวแสนห้าหมื่นปี
เหตุใดในภายหลัง	ชีวิตยังประดามี
ก่อเกิดสรรพชีวิต	ณ พิกพที่มีมา
อุบัติการณ์ผ่านเคลื่อน	โนพว้าเถื่อนแห่งสัตตญา
ดาวหางผู้แกร่งกล้า	มหาอุกกาบาตพุ่งชน
โลกาทะเลเพลิง	แรงเริงประลัยจด
เนิ่นนานกว่าผ่านพัน	คล้ายร้อนผ่นสู่เย็น
ระหว่างกาลหันเหียน	ท่ามแปรเปลี่ยนจำเป็น
ดวงดาวอื่นก็ขึ้นเชื้อง	ดาวหางชนแตกกระจาย
ทุกทุกรอร้อยปี	ในท่วงที่ผู้ถล่มทลาย
การก่อเกิดจากการตาย	คือวิถีแห่งจักรวาล
โลกาผู้เหือดแห้ง	พื้นผิวแล้งไร้สิ่ง
เอื้ออวยให้อุ่นอิง	การมีอยู่ของชีวิต
คลี่ปมผสมผสาน	ก่อนน้ำฟ้าชออกซิเจน

คาร์บอนไนโตรเจน
 การก่อเกิดเกิดก่อ
 สัตว์พืชเจตจำนง
 จากเซลล์เล็กสู่เซลล์ใหญ่
 จำเนียรกาลนานช้า
 มนุษย์สัตว์ผู้ประเสริฐ
 นานเนิ่นกว่าเดินรุต
 สี่พันหกร้อยล้าน
 กับเรื่องราวผู้ทำลาย
 สี่พันหกร้อยล้าน
 ว่าอุกกาบาตคือบรรพชน
 สี่พันหกร้อยล้าน
 คินวินเฝ้าหวนกั้ว
 สี่พันหกร้อยล้าน
 แต่หัวใจหัวใจถวน

ดาวหางปรุงสร้างทำ
 ก็ถักทอธำรง
 ทั้งเริงรำและเริงรำ
 การเคลื่อนไหวเหนือกาลา
 กว่ามีร่างอย่างมนุษย์
 การก่อเกิดอันพิศุทธิ์
 กว่าเรียกตนมนุษย์มา
 เป็นวณวันที่ห่างหาย
 และก่อเกิดกำเนิดตน
 เนิ่นนานและชอบกล
 คือต้นสาย ‘มารดา’ ตัว
 เนิ่นนานการพันพัว
 กั้วดาวหางจะพุ่งชน
 เมื่อเนิ่นนานผ่านพ้น
 หลงลืมทั้งตนและมารดา

ยินดีต้อนรับความอัปยศ

มาเถิดโสกาอาตุร
มาชุกมณุมรวมศูนย์อยู่ที่ฉัน
มาเถิดพลัดพรากจาบัลย์
มาโถมทับตัวฉันให้มีตจม

มาเถิดฉุนเฉียวเกรี้ยวโกรธ
มาเถิดถ้อยกล่าวโทษกตข่ม
มาเถิดผรุสวาทบาดคม
ระเบิดระบายอารมณ์ทะเล็ดกลาย

มาเถิดเหลวไหลไร้สาระ
มาเถิดเศษสวะไร้ความหมาย
มาเถิดผิดบาปหยาบคาย
มาเถิดความเลวร้ายฉันพร้อมรับ

มาเถิดฉันผู้คนสร้าง
มาเถิดดับดวงพรางลับปลับ
มาเถิดความยับเยินเกินรำงับ
มาปล่อยปลดคกดทับตรงฉันนี้

ฉันผู้ปรารถนาเป็นกองขยะ
ที่รองรับกักขฬะความบัดสี
ขอต้อนรับสิ่งชั่วด้วยยินดี
จะเกลือกกิ้วอับรึยที่โสมม

ขอแบกรับทुरुโศกถึงที่สุด
เลื่อมทรุดสิ้นไว้ในเสพสม
เพียงขอคืนสัจจะแห่งเงื่อนปม
ท่ามสังคม ที่เฝ้าถาม แต่ความดี

เลื่อม

นมัสการหลวงปู่
เรื่องราวชวนหดหู่วงการสงฆ์
เป็นเรื่องกิเลสมนุษย์ไม่หยุดปลง
หรือชนชั้นผู้ดำรงอย่างหลงตน

นมัสการหลวงตา
มาฆะแห่งบูชาเกดถือนถน
ย่อนแย้ง สงบง่าย ทุกรายทุกรน
จะเป็นพุทธหลุดพ้นเมื่อใดกัน

นมัสการหลวงพ่อ
เครื่องแบบที่ห่มห่อกายนั้น
สัญลักษณ์การก้าวข้ามความผูกพัน
หรือเปลือกบ้ายค้าประกันคุณความดี

นมัสการหลวงอา
โบกแป้งผัดหน้าเสริมราศี
เสกสร้างอนุสรณ์บูชเนีย
นั่นหรือคืออภินิหารแห่งพุทธะ

นมัสการหลวงพี่
หรือความจริงทั้งสี่ไส่สัจจะ
หรือใช้รัถยาสู่อารยะ
หรือใช้กิจธุระจะพิศดู

นมัสการผู้ดวงพราง
ทิมเทาอ้างว้างเกินกอบกู้
ท่าที่ลดเลี้ยวเหลี่ยมคู
ในนามผู้สมณะอารยยุค

หลง

เกรี้ยวกราดหวาดกลัวถูกทนายทำ
สุนัขบ้าหลงเงาจึงเห่าหอน
หลงผิดว่าชีวิตพึงสังวร
ไม่แน่นอนดำรงอยู่เพียงครู่คราว

ยกตัวตนเด่นดีกว่าคนอื่น
ผ่านวันคืนร้ายเจ็บเพราะเหน็บหนาว
กตข่มระรานมานานยาว
นาม “คนดี” ซี่มีข่าวมากู้กรรม

ในนามผู้ซื่อสัตย์เสียสละ
ภารุระแก้ปมสังคมต่ำ
ยิ่งอวดตัวอวดตาราเรงรำ
ยิ่งก่อเวรสร้างกรรมในนามดี

กรรมคมปราชญ์ผู้เกรียงไกร
ยิ่งเป็นใหญ่ยิ่งอ่อนน้อมค้อมศักดิ์ศรี
ยิ่งอำนาจยิ่งเมตตายิ่งบารมี
ยิ่งอวดเบ่งเข่งฤทธิ์ยิ่งเสื่อมทราม

ให้เกียรติเขาเราก็ดีผู้มีเกียรติ
ไม่ต้องเหยียดหยันใครให้เกรงขาม
สุดยอดคนผู้อ่อนโยนทุกโมงยาม
สุดยอดทราวมผู้หลงนามทุกยามโมง

จะเกี่ยววราตหวาดกลัวไปทำไม
จะต่ำสูงเล็กใหญ่หรือตั้งโต่ง
ฉากสุดท้ายทุกคนไม่พ้นโลง
ใครเลยคตโกงความชั่วคราว

ดัก

พ้อเิ่งตั้งค่านหน้า
หมูนกดับเร็วตะบึง
มันตักค่านคือตั้ง
กติกากจถน้อ

บุญกรรมกันน้อกได้
เหตุแห่งความขำง้อ
อยู่รอดคอยู่คือ
เงินแค่ร้อยสองร้อย

แอบคูนช่อนลุ่ม
พอโผล่อกเล่นเอา
เสรีจมันเชื่องซิมเขา
ต่อแต่นี้อูทำ

นะมิ่ง
บิตหื้อ
คือแพ่ง หนีแฮ
ห่าเหี้ยไรห่า

จริงหรือ
จิตห้ง้อย
รู้หลบ ตอแหลนา
ชุกเหลือคจากปู

มูมเส่า
แทบบ้า
คราก่อน แค้นนอ
ทุกเส้นสายทาง

หยุดกว้างหยุดรักแสร้ง
รักแห่งซึ่งวางวาย
รักจึงจับบานปลาย
ผู้พิทักษ์ราชฎ์เกล้า

คนซบซี้ไชร้าย
คนทุกซ์เชิญเดินดิน
หรือทางช่องทำกิน
ปวงประชาหม่นเศร้า

เถอะเจ้านาย
ก็แล้ว
เช่นส่วย สึงเวยโต
ล่าให้ลัทรชน

โจรทมิฬ
เช่นเจ้า
เหี้ยห่า นรกฤ
รักแสร้งสุขสลาย

30.09.2559

สยามกะลาวิชาลัย

ฤๅจะสิ้นอายุขัย
จึงเฉไฉทิ้งหลักการ
ปล้ำปลุกยุคคักคาน
กระตาสเพิ่มอันเปล่ากลวง
วิถีที่ป่วยไข้
ตกต่ำได้ในบาบปวง
ท่ามพิษริตสี่ดวง
จนรังทำยในอาเขียน
หลงตัวมิรู้ตน
เหตุและผลคนไม่เปลี่ยน
อับจนจึงวนเวียน
เอกราชชาตินิยม
หยันเหยียดเกลียดเพื่อนบ้าน
ความร้ายฉานที่หมักหมม
ทางสู่ประชาคม
เพียงเงื่อนปมอันร้ายราน

ลาว คแมร์ ู้จักเรา
ควรรู้ 'เขา' ไม่ตกตาน
ความจริงที่ประจານ
ไม่รู้ 'เขา' 'เรา' ก็ไม่รู้
ประสิทธิภาพในดวงตา
ยิ่งมอหยังหตุ
โกหกเพียงเขาฏ
เด็กเท่อทุ่ครูจ้านน
ที่ข้างจับตักแตน
เพียงคลอนแคลนประสิทธิผล
กลับกลอกสัปคน
โกลาหลทั้งพารา

สอบตกทั้งประเทศ
คือต้นเหตุแห่งมัจฉา
อับอายไร้ราคา
มีหน้าจะสู้ใคร
มะเร็งเกาะกินกลาง
สิ้นหนทางจะแก้ไข
กัศกร่อนบ่อนเนื้อใน
เพียงผู้พิงววยชีวา
เชิญร่วมไว้อาศัย
กะลาไทยอวิชา
ณ เมรุวัดสันศรีทธา
คอกไม้จันทร์ประชุมเพลิง

14.09.2556

วนวงกรงขัง

เห็นตเห็น้อยเพราะหน่วงหนัก
ต้องจมปลักในหลักการ
แนวเดินอันเนิ่นนาน
เพียงคืนวันที่เปล่าตาย

ตอกย้ำให้งำโง่
ให้เซโซอยู่ไม่วาย
ถูกค้อนให้อ่อนพ่าย
บีบบังคับให้อับจน

ติดแห้งกับระบบ
ยอมสยบเพราะจำนน
ในนามของเล่ห์กล
สแตนท์คาร์ตมาตรฐาน

โอเน็ตที่คิวเอฟ
กริตเนื้อเค็มเจ็บประจาน
นโยบายที่ตักตาน
จิ้งร้าวรานทั้งใจกาย

อยากออกไปนอกตู้
พันอุตุอยู่เพื่อทำทนาย
กริ่งเกรงอันตราย
แด่หลุมขวากที่ตักกรอ

ศึกษาไม่เรียนรู้
จึงहतหัวใจฝ่อ
ไว้จิตคิดถักทอ
จิ้งกักร่อนบ่อนเขาะไท

เรียนรู้อิมนำพา
โคตรปรีชญามิช่วยได้
ทาสแท้ที่ภายใน
เพียงเกื้อหนุนทุนสำนัญ

วนวงแต่กรงคอก
เพียงลมหลอกมาตรฐาน
กระต่ายแฟ้มแค่นิทาน
ตัวชีวิตไทยหลอกไทย

วนวงแต่กรงขัง
จิ้งหมคหวังก้าวออกไกล
ทางเถินที่ฝันใฝ่
คือห้วงหน ญ อนุชการ

15.03.2556

คณิตศาสตร์กับลูกแก้ว

เย็น

วันหนึ่ง แม่ต่อว่า

ลูกชาย เลขง่าย่าย ทำไมชอบทำผิด
หนูน้อยท่าทางช่างคิด เอ๋ยเอื่อนวจา ทำ
เลขก็เหมือนเล่นลูกแก้วแหละแม่จ๋า แม่สะตุต
คำกั๊งขา จึงกล่าวถ้อยถามไถ่ คณิตศาสตร์กับ
ลูกแก้วต่างกันเช่นไรเล่าเจ้าจอมกวน เจ้าเด็กเจ้าคีย์
ยียวน ยกอ้างตำนวนชวนฉายฉงน แก้วที่อยู่ไกล
เสียงอย่างตั้งใจแล้วพุ่งเข้าชน ที่อยู่ใกล้ เวลาตีต
ไปกระโดดผ่านพื้น คณิตศาสตร์ที่ง่าย ไม่ค่อย
ใส่ใจ คิดให้รอบ ให้ชอบด้วยผลเหตุผิด
พลั้งพลาด ประมาท
ไฉ!

05.06.2545

วิถีแห่งหทัยทะเล

ปีศาจารยประจางประสงค้จะบอก
ทะเลวะไหวหทัยกระฉอก
ระคนคั้ง

เขาวรุฒพิสุทธิชนกมลละดัง
เผยอผของมิเชื้อมิฟัง
ก็เล็ยงภัย

คร้านจะเรียนมิเพียรมิมุ่งผดุงละไม
ระเริงระบำกระทำมิไผ่
ก็ไร่ห้วง

หลงจริตมีอ่านมิตติประสิทธิ์พิ้ง
กะเปลี่ยกะปลดสะทกภวังค้
จะวังตน

ฝ่าระทระท้อทงนงมิถอยกมด
จะต้านจะกู่จะสู้จะทน
จะเปรมปรีดิ์

เจิตจรัสประภัสสรสว่างกระจ่างวิธิ
ประตุจเกราะบังพลังอริ
พินาศไป

หากจะพบจะพ่ายและแพ้เพราะใจ
มิสู้มิสร้างละวางหทัย
จะพ่ายพาด

ศิษยาจะข้ามจะฝ่าทุเรศมาน
จะเขลาฉลาดจะฉลาดจะหาญ
ก็แต่หทัย

ปริญญาเอกแล้วยังไง

ปริญญาเอก...แล้วยังไง
กระดาษเปื้อนหมึก...หนึ่งใบ
กลืนกินชีวิต...วันวัย
เสียวรู้ตื่นไร้จินตนา

ปริญญาเอก...แล้วยังไง
กว่าจะข้ามขุนเขา...สูงใหญ่
ผ่านกัวผ่านเขลา...มาเท่าไร
คืนวันหวนไหวกับอิสรา

ปริญญาเอก...แล้วยังไง
รู้รอบลึกกว้าง...สว่างไหน
คำตอบแห่งคำถาม...วิจัย
เพียงตกได้วาทกรรมง่ากะลา

ปริญญาเอก...แล้วยังไง
เมื่อนิยามความจริง...ยังเถื่อนโหด
ความดีความงาม...ลี้ลับเลศนัย
ตัวบทสะกดไว้ในมาตรา

ปริญญาเอก...ที่เป็นไป
ทฤษฎีโกมชัด...พลัดไกล
ปรัชญาหลักการ...หลุดลอยไกล
ก่อนนุศึกษาไทยแดนสนธยา

ปริญญาเอก...ที่ฝันใฝ่
กล้าทำกล้าเชื่อ...สิ่งที่ใช่
ด้านสู้กระแสนาร...แห่งพาลภัย
ขบถสมัยนิยมบริโภคา

ปริญญาเอก...ปริญญาใคร
จิตวิญญาณถ้ำน้ำึก...ตริกไตรี
เป็นแสงส่องสว่าง...ทางไท
หรือเพียงจะรับใช้ศักตินา

ปริญญาเอก...ปฎิญาโต
แบกทานคาตหวัง...บนหลังไหล่
ผลิอกออกผล...จากต้นใบ
คุษฎีแห่งหทัยปริญญา

21.05.2559

คุรุศตวรรษ 21

วางสายลึนสู่ศกการสนทนา
อาจารย์ชาติมาแล้วก็หวัง
พวกหนูคอยเก้อชะเง้อประนัง
รอฟังแก่นเรื่องประเทืองปัญญา

สัปดาห์โน้นอาจารย์บอกไปราชการ
ภาระงานเข่งเท่าเพื่อก้าวหน้า
จันทร์ประชุมพุทธกิจกรรมศุภร์สัมมนา
แถมบ่นค่าให้หนูฟังอยู่ตั้งนาน

สัปดาห์นั้นอาจารย์ไปให้ความรู้
แก่ผู้ซึ่งอยู่นอกสถาน
พันธกิจผู้แกร่งกล้าวิชาชาญ
ถึงพวกหนูให้ติดตามในม่านเทา

วันนี้รุ่นหลักฐานการประเมิน
กระตาสแพ้มกองพะเนินตั้งภูเข
ประกันตนบนกระตาสนี้กวาดเอา
นิทานโกหกที่เรา-เขา ต่างยินดี

คุณภาพคือผลลัพธ์สองสะท้อน
คุณภาพไม่ทิ้งถอนจากหน้าที่
คุณภาพในก้าวอย่างระหว่างนาที่
คุณภาพหรือจะชี้เมื่อปลายตรม

วันไหนอาจารย์มีเวลาว่าง
มีทุ่งทางสำหรับหนูผู้ถูกต้ม
ในแนวเดินศึกษาวิชาอุดม
หนอปรัชญากรรมแห่งลมดวง

บันทึกท้ายเล่ม: ถ้าเขาให้คุณเป็นกวี คุณจะลาออกไหม (เรื่องราว...ก้าวอย่าง...ทางกวี)

ตุลาคม ปี 2555 ฉันอยู่ในภาวะ ‘จิตตก’

เพราะเกิดอารมณ์ขัดแย้งกับสิ่งแวดล้อมทางรัฐศาสตร์อย่างรุนแรง หมดศรัทธาในตัวมนุษย์แทบสิ้นเชิง ชีวิตหมองหม่นทुरายทुरนอย่างหนัก แต่ก็มีเรื่องดีเข้ามาในชีวิตเรื่องหนึ่ง คือได้รับข่าวสารจากครูกานท์ (ศิวกานท์ ปทุมสูติ) ครูใหญ่และครูสอนเขียนบทกวีแห่งโรงเรียนกวีทุ่งสักอาศรม อำเภออุทุมพร จังหวัดสุพรรณบุรี ว่ายินดีรับฉันเป็น 1 ใน 12 คน ที่มีสิทธิ์เข้ารายงานตัวเป็นนักเรียนโรงเรียนกวีรุ่น 7 โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย ฉันเริ่มเรียนและเรียนจบในช่วงวันที่ 13-20 ตุลาคม 2555

กิจกรรมในโรงเรียนกวีเหมือนการปฏิบัติธรรมอย่างหนึ่ง ทำให้ทุกซั้ววกลายเป็นตัวลงบ้าง แต่เงาคำอำมหิตยังคงอาฆาตมาดร้ายฉันไม่ยอมอมเลิกรา การปะทะกันครั้งสุดท้ายก่อนที่มันจะหายไป ฉันได้แย้งชิงเข็มแหลมจากศัตรูได้เล่มหนึ่งซึ่งหลังจากนั้น ฉันได้ใช้มันทิ่มแทงหัวใจตนเองอยู่ทุกเมื่อเชื่อวันและตลอดมา

ในระหว่างฝึกปฏิบัติธรรม ณ โรงเรียนกวีทุ่งสักอาศรม ครูท่านที่ได้ออกแก่เพื่อนและตัวฉันว่า ‘บทกวีต้องเป็นหนึ่งเดียวกับชีวิต’ ครูไวท์ (ศักดิ์สิทธิ์ มีสมสืบ) ก็เป็นครูสอนโรงเรียนกวีด้วย บอกว่า ‘ไม่ต้องพยายามที่จะเขียน ไม่ต้องพยายามจะเป็นกวี’ ครูทั้งสองนั้น ท่านแจ่มชัดแล้วในสิ่งที่ท่านพูด แต่ฉันไม่เข้าใจ หนึ่งเดียวกับชีวิตคืออะไร แล้วถ้าเราไม่มีความเพียรพยายามจะไปถึงเป้าหมายได้อย่างไร

วันที่ 3 ของการปฏิบัติธรรม ณ โรงเรียนกวี เมื่อครูมอบหมายงาน ฉันเขียนบทกวีชื่อ “ฉันรักบทกวี” ฉันขึ้นต้นว่า ‘ฉันไม่ได้อยากเป็นกวี’ เพราะฉันตระหนักว่า หนทางที่จะเป็น ‘กวี’ มันไม่ง่ายเลยสำหรับคนอย่างฉัน เมื่อนำเสนอบทกวีโดยการอ่านจบลง ครูไวท์ได้เข้ามาว่า ‘ถ้าเขาให้คุณเป็นกวี คุณจะลาออกไหม’ ซึ่งวันนั้นเป็นวันแรกที่หัวใจฉันยิ้มได้ ในวันเดียวกันนั้น ฉันเขียนบทกวีอีกบท ‘รออีกหน่อยนะแม่’ ฉันได้ออกกับครูและทุกคนในที่นั้นว่า ฉันรู้แล้วว่าบทกวี ที่เป็นหนึ่งเดียวกับชีวิตคืออะไร ทั้งนี้เพราะ...ขณะที่เขียนฉันร้องไห้และน้ำตาไหลอยู่นาน

ตอนหลังได้นำไปเผยแพร่ในนิตยสาร “สบายดีบุรีรัมย์” บก. ของนิตยสารบอกว่า มีคนโทร.มาถามหลายคนว่าใครแต่ง อ่านแล้วน้ำตาไหล อ่านแล้วรู้สึกอยากกลับบ้านไปกราบแม่

กวีนิพนธ์ในเล่มนี้ เป็นงานที่เขียนภายหลังจากการเป็นนักเรียนโรงเรียนกวีทุ่งสักอาศรม กระนั้นก็ยังมีส่วนที่เขียนก่อนหน้านี้นี้ ขณะแรมรอนไปยังที่ต่างๆ ที่ข้างทางได้กระตุกกระตุ้นให้สรรสร้างในบางอารมณ์ รู้สึก นึก คิด

ขอบพระคุณครูภาษาไทยทุกระดับ กวี นักเขียนผู้แผ้วถางเส้นทางเดินนี้ไว้ให้ งานของท่านทั้งหลายได้ส่งพลังให้ฉันก่อร่างสร้างงานเขียนขึ้นมาได้ ถึงยังไงก็ยังไม่ใช่งานของฉันแท้จริง แล้วมนุษย์มีสิทธิ์เป็นเจ้าของสิ่งใดแท้จริงหรือ งานของฉันจึงอาจมี ‘เงา’ ของครูกานท์ (ศิวกานท์ ปทุมสูติ) ครูไวท์ (ศักดิ์ศิริ มีสมลับ) ครูเนาว์ (เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์) ครูไพ (ไพวรินทร์ ขาวงาม) และครูอื่นๆ ตลอดจนครูเสก (เสกสรรค์ ประเสริฐกุล) หากไม่มีท่านเหล่านี้ ฉันก็คงสร้างงานเขียนไม่ได้...ขอบขอบคุณชัมภกร แสงกระจ่าง ช่วยอ่านแนะนำและให้กำลังใจ และขอบคุณบุญนา ตริวิเศษ ที่ช่วยนำพาให้กวีนิพนธ์ชุดนี้ออกมาเป็นรูปเล่ม

“ถ้าเขาให้คุณเป็นกวี คุณจะลาออกไหม” คำเ้าของครูไวท์ ยังคงทำให้หัวใจฉันมีรอยยิ้ม และมากกว่านั้นฉันพบว่าหัวใจของฉันมี...ถ้อยคำ

บุญเฮงนอก ตริวิเศษ

09.11.2559

เกี่ยวกับผู้เขียน

ถิ่นฐานบ้านเกิด

นายบุญยแสนอ ตริวิเศษ เกิดเมื่อวันที่ 20 มิถุนายน 2511 ที่บ้านโคกสูง ตำบลชุมแสง (ปัจจุบัน ตำบลศรีภูมิ) อำเภอกระสัง จังหวัดบุรีรัมย์ เป็นบุตรคนโต (ในจำนวนบุตร-ธิดา 3 คน) ของ นายอำนาจ (ถึงแก่กรรม) และนางบุญเดือน ตริวิเศษ ปัจจุบัน ดำรงตำแหน่ง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประจำสาขาวิชาภาษาไทย และรองคณบดี ฝ่ายวิชาการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ โทรศัพท์ : 08 3728 8474 อีเมล : triwiset-0169@hotmail.com เฟซบุ๊ก : BUNSANOE TRIWISSET

การศึกษา

ระดับประถมศึกษา ป.4 โรงเรียนบ้านโคกสูง จังหวัดบุรีรัมย์ ป.6 โรงเรียนอนุทุมพรพิสัย จังหวัดศรีสะเกษ

ระดับมัธยมศึกษา ม.3 และ ม.6 โรงเรียนบุรีรัมย์พิทยาคม จังหวัดบุรีรัมย์

ระดับปริญญาตรี ครุศาสตร์บัณฑิต (ภาษาไทย) วิทยาลัยครุนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา ; ศึกษาศาสตร์บัณฑิต (บริหารการศึกษา) มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช จังหวัดนนทบุรี

ระดับปริญญาโท การศึกษามหาบัณฑิต (ภาษาไทย) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร กรุงเทพมหานคร

ระดับปริญญาเอก ปรัชญาคุณฐิบัณฑิต (ภาษาไทย) มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ กรุงเทพมหานคร

ผลงานวิชาการและวรรณกรรมที่สำคัญ

- งานวิจัย

1. การวิเคราะห์วรรณกรรมการเมืองระหว่างปี พ.ศ. 2545-2548 : กรณีศึกษาวรรณกรรมเรื่องสั้นรางวัลพานแว่นฟ้า ประจำปี พ.ศ. 2545-2548
2. แนวคิดและอัตลักษณ์แห่งกวีประชาชนในร้อยกรองของประเสริฐ จันคำ : การศึกษาเชิงวิเคราะห์
3. อุปถัมภ์เชิงมนทัศน์เกี่ยวกับการเมืองในบทกวีรางวัลพานแว่นฟ้า ประจำปี พ.ศ. 2546-2554

- เอกสารประกอบการสอน/ตำรา

1. วรรณกรรมวิจารณ์
2. การเขียนสร้างสรรค์
3. ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร
4. การอ่านเพื่ออุทิศคดี
5. การวิจัยทางภาษาไทย

- หนังสือ

1. รวมบทความ 'คน การศึกษา และโลกาภิวัตน์'
2. รวมบทความ-บทวิจารณ์ 'ความรู้ลึกลับนี้คิด'
3. รวมบทกวี 'ภาษาไทยที่รัก'

รางวัลเกียรติยศ

พ.ศ. 2534 ได้รับเกียรติบัตรนักศึกษากิจกรรมติเด่น คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ วิทยาลัยครูนครราชสีมา

พ.ศ. 2547 ได้รับรางวัลชนะเลิศการประกวดวิจารณ์วรรณกรรมการเมือง รางวัลพานแว่นฟ้า ครั้งที่ 2 ประจำปี 2547 จัดประกวดโดยรัฐสภาและสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย

พ.ศ. 2548 ได้รับโล่เกียรติยศ ชนะการประกวด “จดหมายถึงศรีบูรพา” จัดประกวดโดยมูลนิธิสุภาวดี เทวกุลฯ ในงานสัปดาห์หนังสือครั้งที่ 33 ณ ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์

14 พฤศจิกายน 2548 ได้รับการประกาศเกียรติคุณเป็นครูภาษาไทยดีเด่นระดับอุดมศึกษา ประจำปี 2548 ในโอกาสครบ 60 ปี สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา กรุงเทพมหานคร

29 กรกฎาคม 2555 ได้รับรางวัลผู้ใช้ภาษาไทยดีเด่น จากกระทรวงวัฒนธรรม เนื่องในโอกาสวันภาษาไทยแห่งชาติ ประจำปี 2555

31 สิงหาคม 2555 ได้รับโล่เกียรติคุณ ในฐานะศิษย์เก่าผู้สร้างชื่อเสียงแก่คณะและมหาวิทยาลัย เนื่องในโอกาสครบรอบ 36 ปี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

